На нашому просторому подвір’ї є горобинний куток. Там ростуть лише ці казкові красуні. Гарні вони весною, коли витрушують із своїх білих парасольок неповторні парфуми. Та справді казковими стають влітку, коли сонечко пофарбує кожну ягідку у парасольках у червоний колір. Тоді дерева, особливо вранці, ніби займаються вогнями…

Красуні милують очі мешканцям наших трьох багатоквартирних будинків до самісінької зими…

Та цього року сталася ось яка пригода. Як тільки у середині грудня вночі пухнастий сніжок притрусив заснулу землю, вранці велика зграя невідомих птахів буквально вкрила наші червонолюстрові дерева.

Я вибіг з квартири, замахав руками, але непрохані гості не злякалися: вони клювали ягоди, вибирали з них зернятка, а м’якуш кидали на сніг, від чого той скоро став кривавого кольору.

І хоч птахи безжально нищили нашу красу, я милувався їхніми атлетичними видовженими тілами з невеликими чубчиками на голівках. Майже все тіло у птаха рудувате, місцями буре, а крила мають і білі, і червоні, і жовті, і чорні пір’їнки.

Я незчувся, як поруч став Василь Іванович, колишній учитель природознавства, і, ні до кого не звертаючись, голосно промовив:

— Вже й до нас північні гості завітали.

— Хіба це не наші птахи? — здивувалася тітка Фросина, що саме підійшла до нашого гурту.

— Ні, це омелюхи, вони прилетіли з півночі до нас, у теплий край…

— То у нас "теплий край?" — засміялася жінка.

— Для омелюхів, як і для граків, — так, — ствердно промовив колишній учитель. — Мабуть, вночі прилетіли, бо дуже голодні. Спочатку вони почистять у наших дворах і парках горобину, а потім візьмуться і за омелу, якої так багато розвелося на наших деревах.

— А що у тій омелі їсти? — запитала тітка Фросина.

— А там є смачне омелюхам насіння. Воно клейке, тому прилипає до ніг і пір’я птахів, і вони розносять його з дерева на дерево. На наших осокорах нема жодної гілки, щоб на ній не оселилася омела. Ще кілька років — і загинуть Дерева, бо соки з них ссуть оті величезні кущі омели…

Поки ми слухали цікаву розповідь Василя Івановича, птахи, поснідавши, раптом знялися з дерев, наче по команді, — і полетіли з нашого подвір’я.

А ми ще довідалися, що красенів-птахів у нас, на Україні, саме тому й називають омелюхами, що вони любителі смакувати ягодами омели білої.